

gen og ikke synke i Knæ for Udtalelserne om, hvilke Landsens Ulykker der ville ske os, naar vi komme ud til Vælgerne; thi vi maa huske paa, at den Sag, her forhandles, har Landets Valgkredse rundt adskillige Gange været forhandlet, og i alt Fald mine Vælgere, som jeg mener jeg staa i et meget klart Forhold til paa dette Punkt, ville godt kunne forstaa, naar jeg stemmer for denne Dagsorden i Dag. Jeg skal sige dem hvorfor. Den Gang vi i 1896 i Rigsdagen modtog de Love, der nu forhandles, ja, da modtog vi ganske rigtig Bebudelsen om en anden Skattefordeling i Landbruget med Glæde, thi det er jo givet, at som Forholdene have udviklet sig, og som Trykket har været følt, kunde det ikke være andet, end at det blev modtaget med Glæde af Landbefolkningen, at man nu paa højere Steder var bleven klar over, at Ønsket og Kravet om en retfærdigere Skattefordeling var saa stærkt, at Regeringen maatte forelægge et Lovforslag derom. Selv om disse ikke vare af den Beskaffenhed, som man ansaa dem for at være, ja end ikke nær fuldkomne nok, saa var der dog et Princip i disse Love, hvortil man havde Lov til at knytte et Haab om en bedre Fremtid. Derfor vakte det Glæde i Landbruget, og jeg vilde meget beklage, hvis den Tanke ikke skulde blive realiseret i en nær Fremtid, at der maa gennemføres en anden Skattefordeling, som alle ville være enige om at finde retfærdig. Da vi efter Rigsdagssamlingen i 1896—97, efter at have behandlet disse Love i Rigsdagen, vedtaget dem i Folketinget og sendt dem op til Landstinget, kom ud til vore Vælgere, saa sagde vi: Nu have vi gjort dette Arbejde, men vi have ikke villet være med til at gennemføre en Brændevinsskat paa det Grundlag der forelaa; thi saa vilde det ikke være andet end at tage fra den ene Lomme og lægge i den anden. En saadan Reform ville vi ikke være med til, men kunne vi faa en Brændevinsskat betalt med en klækkelig Godtgørelse, ikke saaledes, at det omtrent gaar lige op, saa bliver Spørgsmaalet et andet. Jeg mindes fra adskillige Møder, — og det har jeg Lyst til at pointere her, da det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) sagde, at Landbrugerne flokkedes mere og mere om disse Lovforslag, at der ikke der har været en saadan Begejstring, naar man ogsaa skulde have en Brændevinsskat. Nej, jeg har aldrig hørt en eneste af mine Vælgere udtale offentlig, at han ønskede, vi skulde gennemføre disse Love med en Brænde-

vinsskat; thi han har været saa intelligent, at han har kunnet se, at naar vi gøre dette, kommer igen den tunge Ende ned efter, og det er det, vi skulde forandre. Jeg erindrer ogsaa tydelig, at man udtalte sin Glæde over Skattelovforslagene i Landbruget, men Toldlovsforslaget, sagde man til os, er i Virkeligheden kun et lille bitte Fremskridt fra et Landbrugsstandpunkt set. Nu har jeg hørt fra adskillige Medlemmer her i Rigsdagen, og navnlig fra det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og det ærede Medlem for Slagelse (Køedt), at det er Toldlovsforslaget, der bærer de store Fremskridt i sig til Gavn for den store Befolkning, og at endogsaa fra et Landbrugsstandpunkt set Toldlovsforslaget var det bedste. Men det siger jeg, mine Herrer, er ikke rigtigt; fra et Landbrugsstandpunkt set, paastaar jeg, at de to direkte Skattelovforslag have den største Betydning. Jeg kan huske, at man havde regnet ud, at Toldlovsforslaget vilde kunne komme til at gavne Landbruget noget som 17 Kr. for en almindelig Gaardmand om Aaret. Jeg imødegik denne Paastand, jeg paastod, at saa lavt havde man ikke Ret til at sætte Beløbet, men paa den anden Side indrømmede jeg, at selv om Fordelen ikke var stor, saa laa den mellem 17 og noget over 20 Kr., der op omkring, og naar Fordelen ikke er større, hævder jeg, at de direkte Skattelovforslag have større Betydning fra et Landbrugsstandpunkt set end Toldlovsforslaget. Ser De mine Herrer, naar altsaa Forholdet er saaledes, at dels indrømmer man og har indrømmet ude i Landbruget, at det var et Gode, hvis man kunde gennemføre disse tre Lovforslag, ligger deri ikke det, at man samtidig ønsker at gennemføre en Brændevinsskat. Dette er godtgjort her i de udmærkede Taler, som ere holdte baade af det ærede Medlem for Køge (Alberti), det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og den ærede Ordfører (C. Hage). Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Detailler, men kun hævde, at naar jeg for mit Vedkommende, som har siddet i Toldudvalget, gaar med til at stemme for denne Dagsorden, har jeg gjort det i den Overbevisning, at hvis jeg gjorde andet, saa gjorde jeg noget, der var urigtigt, og for hvilket jeg ikke kunde staa til Ansvar over for mine Vælgere efter den Stilling og hele den Maade, hvorpaa jeg har arbejdet i min Valgkreds i de forskellige Tider, og naar man hører saa store Bebrejdelser herinde fra, tror jeg man lige saa vel kunde kalde det at rette Ryggen og udtale sin Overbe-